

Maalivahti Keijo Kopra:

Pelkkä tahto ei tee huippupelaajaa

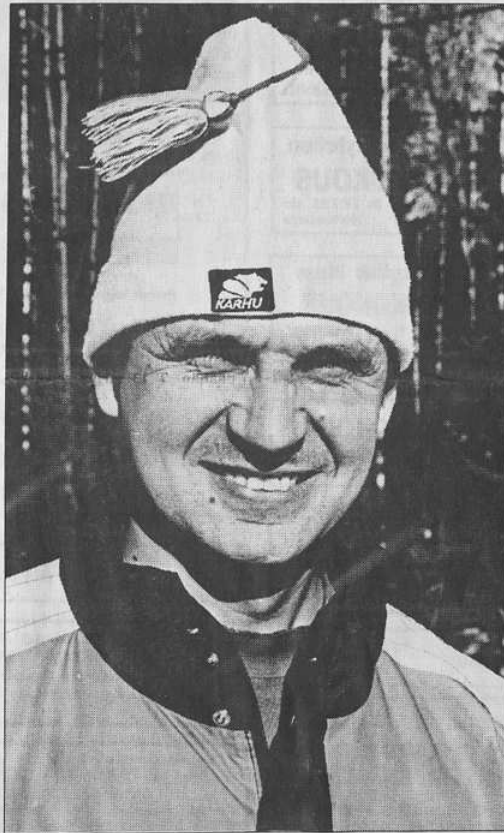
Pelkkä innostus ja halu huippuluokan maalivahdiksi ei riitä, vaan sen eteen on tehtävä raskaasti työtä. Tämän tietää ykkösdivisioonassa pelannut virtolainen Keijo Kopra. Hän on nykyisin hiljentänyt kiekkoilutahtiaan ja pelaa omaksi ilokseen Virtain Urheilijoiden ikämiehissä. Hän myös valmentaa seuran nuoria, junnukäisiä maalivahteja.

Keijo on syntynyt virtolainen. Hän siirtyi jo nuorena kiekkoilemaan aikuisten joukkoon, kun Virroilta puuttui junnukäisten joukkue. Ammattikouluun siirtyttyään ryhtyi Keijo kulkemaan Tampereella B-junioreiden harjoituksissa siirtyen vuonna 1977 keväällä Ilveksen rinkiin.

Hän kulki Virroilta käsin Tampereella kaksi kertaa viikossa, kunnes siirtyi jatkaamaan opiskelujaan Pirkanmaan ammattikouluun Koivistonkylään Tampereelle. Jääkiekkoharjoittelu helpottui huomattavasti.

Ilveksen aikanaan saama Suomen mestaruus lämmitti mieltä. Toisena maalivahtina pelasi Ilveksessä silloin Keijon kanssa Jukka Tammi.

Aikanaan Keijolle tuli eteen armeijaan lähtö ja sen mukanaan tuomat muutokset. Kalpaan kysyttiin maalivahtia Ilveksestä ja vieraspaikkakuntalaisena siirtyi Keijo Savoon. Armeijan hän sai järjestelyiden kautta käydä Rissalan lennostossa pelaten samalla koko ajan Kalpan riveissä.

□ Keijon kolmesta tyttärestä keskimmäinen on innokas jääkiekkoilija. Opit tyttö saa varmasti isältään.

— Sikäläinen Kalpa pelasi II-divisioonassa. Ensimmäisenä vuonna jäimme k...

sa tiukasti pois I-divisioonasta. Vihdoin vuosina 1982-83 nousimme valmentaja Keijo Ruot...

salaisen johdolla ykkösdivisioonaan. Silloin oli joukkueessa hyvä henki. Sinä vuonna olivat myös MM-kisat Suomessa ja pelasimme harjoitusottelun Italiaa vastaan, Keijo muistelee.

— Sali oli täynnä ja tunnelma korkealla. Kalpasta mukaan valittiin kentällinen, minut maaliin JypHT:n Kari Viljanen kanssa. Fiilikset olivat tosi hyvät.

Tässä olivatkin Keijon uran suurimmat huippuhetket, sillä Kalpassa tapahtuvien valmentajamuutosten johdosta muutui myös pelaajakaarti ja Keijo päätti palata takaisin Virroille oltuaan sitä ennen kauden Kuopion Kiekon II-divisioonassa. Paluu takaisin Virroille Kuopiosta löydetyn vaimon ja kahden tyttären kanssa tapahtui vuonna 1985.

Yksityisyrittäjäksi alkanut Keijo tekee hitsaustöitä alihankintana, pääasiassa Virtain Erikoisruuville.

Ohjausta nuorille

Virroilla Keijo liittyi uudelleen mukaan Virtain Urheilijoiden porukkaan kunnes siirtyi valmentamaan F- ja E-junnujen kiekkoilijoita. Tällä kaudella hän on antanut maalivahtikoulutusta nuorille, lupaaville VirtU:laisille.

— Harjoituksissa pelaa neljä kaveria kerralla. He ovat hyviä ja kehityskelpoisia jätkeä.

— Maalivahtin on osattava perustorjunta, perusasennot ja

liikkeit. Hänen on muistettava jättää turhat polvillaan käymiset pois. Tärkeintä on seurata kiekkoa koko ajan, missä se liikkui.

— Maalivahdilta vaaditaan kimmisuutta ja ketteryyttä, muistuttaa Keijo, jota sanottiin aikanaan ”Koivikon kuumiokoksi” ketteryytensä ja venumiskykyä vuoksi. Eikä mies ole vielä kukaan ketteryyttään menettänyt. Jatkuva liikunta pitää kunnan korkeana.

Hyviä harjoituskeinoja ovat Keijon mukaan verryttely, hyppy ja pompot. Esimerkiksi portaita kiipeäminen antaa puhtia pohkeisiin. Jalcojen tulee pelata, myös kaaduttaessa.

Keijon mielestä on harmillista, ettei Virroilla ole mahdollisuutta jatkaa jääkiekkokautta pidemmälle, vaan se kestää sisätilojen puuttuessa noin 3,5 kuukautta. Harjoittelua eivät toki kiekkoilijat onohda kesäläkään, vaan silloin harjoitellaan mm. sählyn parissa sekä tehden voimaa ja ketteryyttä lisääviä muita harjoituksia. Tämän lisäksi ovat nuoret pojat viikon liigamaalivahtileirillä Tampereella. Maalivahtivalmennuksen perusajatus ei välttämättä ole muuttunut niistä ajoista, kun Keijo aloitti harjoittelun.

Keijo itse toteaa, että Virroilta aikanaan lähtiessään suuremmille pelikentille, ei hänellä ollut aavistustakaan lajin koko rankkuudesta. Kaudet ovat olleet täyttä työtä aamusta iltaan.